

Pech

Rosa Montero

Hotel byl odporný a čtvrt' působila dost znepokojivě. Nicméně pokoj byl levný a Daniel potřeboval, aby mu těch dvě stě euro půjčených od sestry, vydrželo co možná nejdéle. Když vystupoval z vlaku, dokonce ho napadlo, že by přespal na nádraží. Řekl si ale, že schůzka, kterou má hned druhý den ráno, je mimořádně důležitá, proto udělá dobře, když si odpočine. A tak v centru bloumal po starém městě, až narazil na kutloch za patnáct euro. Sotva otevřel dveře od pokoje, vyběhli ven tři vyděšení švábi.

Ulice zely prázdnotou. Ačkoliv bylo sedm večer, z asfaltu sálal spalující žár. Jak to tady jenom dělají, že v takové výhni dokážou přežít léto? Rukou si setřel pot z čela a přitom ucítil zápach z podpaží. Zítra si vezme oblek. Doufal, že mu bude, protože ho na sobě už dlouho neměl. Bylo to hrozné období. Jen samý pech a smůla. Postupně přišel o všechno, co měl - o práci zástupce prodejny s bižuterií, o ženu, o dům. Až na rostoucí břicho mu nezůstalo vůbec nic. Život mu protékal mezi prsty.

Daniel se řídil pokyny babizny z hotelu. Zabočil doleva a dostal se na ještě špinavější ulici. Nějaký týpek v otrhaných hadrech ho od vchodu sledoval horečnatým pohledem. Ještě méně se mu ale zamlouvali dva nedůtkliví, řízně vypadající chlápci, stojící opodál, nejspíš trhanovi dealeri. Přešel na protější chodník. Tak trochu přitom pohrdal sám sebou za to, že má strach. Obchody vypadaly zchátrale. Bylo dusno, ve vzduchu byl cítit pach odpadků. Měl chuť všeho nechat, zalézt do baru a sestřiny peníze propít. Ale ne. Tentokrát ne. Tentokrát je s obdobím pechu a smůly konec.

Ve skromném kadeřnictví nedávno vymalovali. Otevřel dveře. Uvnitř nikdo nebyl, ale přítmi bylo tiché a příjemné. Ženská z hotelu tvrdila, že starý Tomáš pracuje až pozdě do večera, šel tedy dál a hlasitě se ozval. Zezadu vyšel obrovský chlap. Nebyl nijak starý. Obočí měl svraštěné v jednu tlustou čáru. „Je zavřeno,“ zavrčel. Daniel pocítil záchvěv zoufalství. Věděl, že jestli svůj zanedbaný vzhled nedá do pořádku, zítra ráno tu práci nedostane. Vzápětí se v něm však cosi vzbudilo, vzpomněl si na svůj obchodnický talent, na své dávné přesvědčovací schopnosti. „No tak, kámo,“ řekl s neodolatelným úsměvem, „udělej mi laskavost.“ Dvěma dlouhými kroky přešel ke křeslu a usadil se. Věděl, že vždycky pomůže, když je člověk postaven před hotovou věc. Obr na něho zůstal tupě civět, nakonec si ale vzal nůžky. Uf, vydechl si Daniel, to je dobré znamení, karta se obrátila. Uvelebil se v křesle a rozhlédl se kolem. Najednou mu všechno došlo. Uviděl zakrvácené tělo starce s podříznutým hrdlem, vyčnívající ze dveří kumbálu, bezpochyby to byl starý Tomáš. A muž se srostlým obočím a blyštící se ocelí v obrovských rukou už byl příliš blízko.

Překlad Petra Horalíková, Ivana Janovcová a Barbora Kalvodová